

1. ÚSTAVNÍ POŘÁDEK A (NE)POTŘEBNOST JEHO ZMĚN V OBLASTI ZAJIŠŤOVÁNÍ BEZPEČNOSTI STÁTU

1.1 Úvodem

Jedním z tradičních úkolů státu je zajišťování bezpečnosti jeho obyvatel. Lze říci, že se jedná o jednu z „klasických“ funkcí státu, která je vlastní všem státům napříč prostorem a časem. Lze dokonce konstatovat, že z důvodu zajišťování bezpečnosti svého obyvatelstva byly státy na samém počátku své existence zakládány.¹ Existence a význam plnění tohoto úkolu jsou přirozeně zřetelněji patrné v době akutních bezpečnostních hrozeb, jako je tomu v současné době.

1.2 Kvalitní právní regulace jako podmínka účinného zajišťování bezpečnosti státu

V podmínkách existence právního státu, k jehož principům se v čl. 1 odst. 1 Ústavy hlásí také Česká republika, musí stát plnit svou bezpečnostní funkci v mezích zákona. Protože není účelem této publikace podávat výklad pojmu „právní stát“, postačí pro další výklad odkaz na pravidlo vyjádřené v čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny, podle něhož může být veřejná moc uplatňována pouze v mezích zákona a způsobem zákonem stanoveným. V následujících odstavcích citovaných ustanovení je dále stanoveno, že nikdo nemůže být nucen k ničemu, co zákon neukládá.

Vzhledem k tomu, že celá řada záležitostí souvisejících se zajišťováním bezpečnosti státu a jeho obyvatel se může v liberálně demokratickém státu dotknout záležitostí regulovaných na ústavní úrovni, potom také základní rámec uplatňování různých omezení, které s sebou bezpečnostní opatření často nesou, je vhodné upravit na totožné úrovni.² To se ve státech respektujících princip přirozenoprávního

---

¹ Viz např. JELLINEK, J. *Všeobecná státověda*. Praha: Jan Laichter, 1906, s. 268. Nebo také MARŠÁLEK, P. *Příběh moderního práva*. Praha: Auditorium, 2018, s. 18–19.

² Viz např. GARLICKI, L. *Polskie prawo konstytucyjne (zarys wykładu)*. Warszawa: Liber, 2000, s. 418. Nebo také LEE, H. P. (2009). *Constitutionalised emergency powers: a plague on Asian*

charakteru lidských práv a kontroly a dělby moci týká především těchto záležitostí, protože mimořádná opatření s sebou běžně nesou omezování ústavně garantovaných práv a svobod, ukládání nových povinností a v zájmu zpružnění reakce na ohrožení mohou zahrnovat také změny v pravomocích a postupech orgánů veřejné moci.

Z uvedeného vyplývá následující závěr. V právním státu je zajišťování bezpečnosti nejenom otázkou materiální, finanční či organizační. Jedná se také o otázku právní. Dobrá právní regulace je podmínkou řádného plnění úkolů veřejné moci také, a zejména v oblasti zajišťování bezpečnosti. Naopak nekvalitní právní regulace může zajišťování bezpečnosti komplikovat, ne-li mu dokonce bránit.

Zvláštní pozornost si v tomto smyslu zaslouhuje ústavní úprava. Nikoliv však proto, že teprve ústavní zmocnění či vymezení by umožňovalo veřejné moci plnit své úkoly v bezpečnostní oblasti. Již bylo výše zmíněno, že zajišťování bezpečnosti, ať už vnitřní nebo vnější, je jedním z klasických úkolů státu. K jeho plnění je v zásadě dostatečný (a nezbytný) zákonný základ, jak vyplývá z výše zmíněných ustanovení čl. 2 Ústavy a Listiny. K nim lze připojit navíc čl. 4 Listiny, který stanoví, že Listinou zaručená práva a svobody lze za jí stanovených podmínek omezovat pouze zákonem, a dokonce pouze na základě zákona lze ukládat povinnosti. Ústavní úprava pro zajišťování bezpečnosti nezbytná není. Jakmile však ústavní úprava jako taková existuje, potom v oblastech, které upravuje, tvoří nepřekonatelný rámec pro zbytek právního řádu. A potom je klíčové, aby byly ústavní pravidla a meze pro zákonodárce nastaveny vhodným způsobem. Protože nevhodné vymezení mantinelů právního řádu se může stát bariérou pro plnění úkolů veřejné moci v oblasti zajišťování bezpečnosti obyvatel státu.

Tedy je důležité uvědomit si, že ústavní úprava bezpečnostních záležitostí bývá zakotvována nikoliv proto, aby veřejná moc mohla plnit své úkoly v této oblasti, ale proto, aby byly stanoveny meze, které běžný zákonodárce nemůže překročit, respektive aby naopak bylo umožněno za přesně stanovených podmínek běžné ústavní postupy nahradit jinými, obvykle umožňujícími operativnější jednání. Slovy teorie mimořádných právních stavů, ústavní úprava stanoví, kdy je nutno jednat v rámci běžných pravidel, tedy tzv. *business as usual*, a kdy tato pravidla lze opustit a nahradit jinými.

V tomto směru si ústavní pravidla zaslouží rozbor, nakolik jsou ve stávající podobě funkční a která z nich případně mohou znamenat nežádoucí omezení v případě krize.

---

constitutionalism? In RAMRAJ, V. V., THIRUVENGADAM, A. K. (eds.). *Emergency Powers in Asia: Exploring the Limits of Legality*. Cambridge: Cambridge University Press, 2009, s. 399.

1.3 Možné slabiny ústavní úpravy oblasti zajišťování bezpečnosti státu

Při bližším pohledu na ústavní pořádek České republiky jsou patrné následující rysy úzce související se zajišťováním bezpečnosti.

1. Velmi výrazná „parlamentarizace“ celé problematiky spočívající ve svěřením rozhodujících pravomocí Parlamentu České republiky.
2. Nenahraditelnost Parlamentu České republiky jiným orgánem, „parlamentarizace“ je tedy absolutní.

„Parlamentarizace“ má samozřejmě své velké výhody. Především každé rozhodnutí učiněné parlamentem má nejvyšší možnou míru legitimacy, které lze v systému postaveném na principu zastupitelské demokracie a suverenity lidu dosáhnout. Neexistuje totiž žádný orgán veřejné moci, jehož postavení by bylo srovnatelné.

Legitimita rozhodnutí parlamentu je dána řadou faktorů:

1. Způsobem ustavování ve všeobecných, rovných, přímých volbách, za pomoci tajného hlasování.³
2. Způsobem zastoupení, když popsaný systém voleb umožňuje, aby v parlamentu byly – na rozdíl například od vlády či prezidenta – zastoupeny všechny relevantní politické síly a názorové proudy v zemi.
3. Způsobem jednání, které je v drtivé většině případů veřejné⁴ a umožňuje každému členu parlamentu na zásadě rovnosti vyjadřovat a prosazovat svůj názor a reprezentovat zájmy svých voličů.⁵

Nicméně jako vše na tomto světě, i vysoká míra legitimacy přijatého rozhodnutí má svou cenu. V případě parlamentu je jím časová náročnost rozhodování daná procedurami, které zohledňují kolegiální charakter tohoto orgánu. Zatímco stanovené procedury lze pro případ nutnosti zjednodušit a právní řád České republiky, včetně ústavního pořádku, na tuto eventualitu pamatuje, s možností, že by Parlament České republiky nebyl funkční, v plném rozsahu nepočítá. Činí tak pouze dílčím způsobem.

Děje se tak jednak v podobě náhradního výkonu zákonodárné moci Senátem dle čl. 35 Ústavy. Avšak pouze v případě, že je Poslanecká sněmovna rozpuštěná, tedy nikoliv v případě, že se nemůže sejít, a pouze pro omezený okruh záležitostí, z nichž je vyňata celá řada rozhodnutí týkajících se zajišťování bezpečnosti státu. Mezi nástroje usnadňující rozhodování Parlamentu České republiky lze zahrnout také pravidlo obsažené v čl. 39 odst. 1 Ústavy stanovící, že komory parlamentu jsou usnášeníschopné za účasti už jedné třetiny svých členů. To znamená výrazné zpružení oproti těm zemím, které trvají na účasti alespoň poloviny členů. Nicméně

³ Viz např. čl. 18 Ústavy ve spojení s jejím čl. 19 a čl. 21 Listiny.

⁴ Viz čl. 36 Ústavy.

⁵ Viz např. § 63 zákona č. 90/1995 Sb., o jednacím řádu Poslanecké sněmovny.

je nutno konstatovat, že pro přijetí celé řady opatření bezpečnostního charakteru je ústavním pořádkem vyžadována nikoliv nadpoloviční většina z přítomných, ale hlasy nadpoloviční většiny všech poslanců a senátorů.

V řadě případů je navíc nutný návrh vlády, tedy také zachování její funkčnosti. V některých případech, jako je tomu například při vyhlášení stavu ohrožení státu⁶ nebo rozhodování ve věcech vysílání ozbrojených sil do zahraničí a pobytu cizích ozbrojených sil na našem území,⁷ se jedná přímo o požadavek ústavního pořádku. V jiných případech, jako je například vyhlášení válečného stavu,⁸ se nejedná o podmínku výslovně vyplývající z ústavních předpisů, ale lze ji dovodit z logiky systému dělby moci a funkce a možností jednotlivých vrcholných ústavních orgánů, které jsou následně zohledněny na úrovni běžných zákonů.⁹

Ústavní systém České republiky je dlouhodobě postaven na předpokladu plné funkčnosti všech jeho součástí, které jsou až na výjimky nezastupitelné. Problém zastupování je vcelku komplexně řešen pouze v případě prezidenta republiky, částečně je tomu tak v případě Poslanecké sněmovny, přičemž v jejím případě se již jedná pouze o řešení dílčí a ne zcela dostatečné. Problematika přenosu pravomocí ústavního orgánu na jiný orgán je ze své podstaty kontroverzní záležitostí, protože znamená zásah do běžného systému dělby moci a proměnu celého ústavního systému. Ovšem i zde platí pověstné „něco za něco“.

Současná podoba ústavního systému České republiky tak vychází z předpokladu, že jak v krizových situacích, tak také v okamžicích bezprostředně předcházejících jejich vypuknutí budou všechny ústavní orgány plně funkční. Zejména se jedná o parlament a vládu. Tento předpoklad však nemusí být naplněn s ohledem na kolegiální charakter obou orgánů. Jinými slovy, vláda ani parlament nemusí být schopny reagovat dostatečně pružně, případně vůbec, protože se nemusí sejít včas, nebo vůbec.

Problém s funkčností ústavního systému může nastat tehdy, pokud by se jeho kolegiální orgány nedokázaly sejít a činit nezbytná rozhodnutí. To se může stát v případě krize z nejrůznějších důvodů, ať už by se jednalo například o vojenský nebo teroristický útok nebo některou z tzv. hybridních hrozeb.

V případě parlamentu je problém akutnější než v případě vlády. Začneme-li od vlády, ta se skládá z menšího počtu členů a podle čl. 76 odst. 2 Ústavy je pro její usnášení schopnost nezbytná účast nadpolovičního počtu členů. Shromáždit a ochránit 10 členů vlády,¹⁰ mezi nimi jejího předsedu, je snazší než přinejmenším 67 poslanců a 27 senátorů. Dále je snazší zachovat akceschopnost vlády také z důvodu odlišného charakteru jejího fungování a postavení jejích členů. Vzhledem k téměř neustálému kontaktu se členy vlády, z nichž mnozí jsou chráněnými osobami,

⁶ Viz čl. 7 zákona o bezpečnosti ČR.

⁷ Viz čl. 43 Ústavy.

⁸ Viz čl. 43 odst. 1 Ústavy.

⁹ Viz např. § 5 zákona č. 222/1999 Sb., o zajišťování obrany České republiky.

¹⁰ V době psaní tohoto textu (červen 2023) má vláda 18 členů a nadpoloviční většina tedy činí 10 členů vlády.

je snazší členy vlády svolat, případně shromáždit, stejně jako mít přehled o místě jejich pobytu. V případě členů parlamentu je situace komplikovanější v důsledku násobně vyššího počtu osob, ale také způsobu jednání tohoto orgánu.

1.4 Rozhodnutí závislá na zachování funkčního parlamentu

Pozornost si zaslouží, která rozhodnutí v oblasti zajišťování bezpečnosti státu jsou závislá na funkčním parlamentu, respektive vládě. Níže jsou uvedena pouze ta nejvýznamnější, pro ilustraci potenciálního problému.

1. Funkční parlament je podmínkou pro vyhlášení válečného stavu nebo stavu ohrožení státu.
2. Řádně vyhlášený válečný stav, případně stav ohrožení státu je podmínkou pro přijetí dalších opatření nezbytných pro zajišťování bezpečnosti a obrany státu. Jedná se například o:
  - vyhlášení mobilizace (a tedy doplňování stavu ozbrojených sil),¹¹
  - schválení nouzového rozpočtu a válečného rozpočtu,¹²
  - přijetí hospodářských opatření ze strany vlády ČR a guvernéra České národní banky,¹³
  - přijetí dalších opatření k zajištění bezpečnosti státu a jeho obyvatel, spočívajících například v omezení některých základních práv a svobod, a uložení povinností.¹⁴
3. Pouze funkční parlament může přijímat zákony. Zákonodárná moc není přenositelná na jiný orgán.
4. Pouze funkční Poslanecká sněmovna může přijímat státní rozpočet, stejně jako již zmíněný nouzový a válečný státní rozpočet, případně činit do stávajícího rozpočtu zásadnější změny.¹⁵
5. Pouze funkční parlament může schvalovat mezinárodní smlouvy (například smlouvy spojenecké, mírové a jiné politické).¹⁶
6. Pouze funkční parlament může schválit účast České republiky v obranných systémech mezinárodní organizace, jíž je Česká republika členem.¹⁷

---

¹¹ Podle § 23 zákona č. 585/2004 Sb., o branné povinnosti a jejím zajišťování (branný zákon).

¹² Podle § 31 a § 32 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů.

¹³ Podle § 23 zákona č. 241/2000 Sb., o hospodářských opatřeních pro krizové stavy a o změně některých souvisejících zákonů.

¹⁴ Například dle krizového zákona.

¹⁵ Podle čl. 42 odst. 2 Ústavy a § 31 a § 32 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů.

¹⁶ Podle čl. 49 písm. b) a čl. 10 Ústavy.

¹⁷ Podle čl. 43 odst. 2 Ústavy.

7. Pouze funkční parlament může v některých situacích (nad 60 dnů) rozhodnout o vyslání našich ozbrojených sil do zahraničí a přijetí cizích ozbrojených sil na našem území.¹⁸
8. Průběžné kontrole parlamentu podléhají přelety a průjezdy cizích ozbrojených sil přes území České republiky.
9. Pouze parlament může rozhodnout o vyslání ozbrojených sil České republiky do zahraničí, respektive přijetí cizích ozbrojených sil na území státu, není-li k takovému rozhodnutí podle čl. 43 odst. 4 Ústavy oprávněna vláda.

Uvedený výčet klíčových rozhodnutí závislých na plné funkčnosti ústavního systému a jeho součástí je impozantní. V zájmu korektnosti je nutno již na tomto místě upozornit na tři skutečnosti. V prvé řadě na to, že krize nepřichází ve všech případech nenadále, zejména pokud se jedná o ohrožení vojenského či politického charakteru. V těchto případech se tedy lze připravit, což zahrnuje také opatření zajišťující funkčnost ústavních orgánů. Dále si zaslouží pozornost to, že některá opatření, ve výše uvedeném výčtu se jedná o ta uvedená v bodu 2, jsou upravena běžnými zákony. Není to tedy přímo ústavní systém, který by jejich využití limitoval. Jedná se však o opatření natolik závažná, že vyšší legitimita a vyloučení jejich využití za běžného stavu může být namístež z důvodů spíše ústavně principiálních. Není však vyloučeno jiné řešení. Za třetí existuje samozřejmě možnost, aby kolegiální orgány jednaly prostřednictvím dálkového přístupu. Všem těmto faktorům bude věnována pozornost dále, v závěru této kapitoly.

Navzdory právě uvedenému je nezastupitelnost klíčových ústavních orgánů, respektive neexistence náhradních postupů v ústavním systému České republiky převážně vnímána jako problém. V tomto pohledu se shodují jak akademici, tak vláda, a to bez ohledu na její složení.

Pokud se jedná o pohled akademický, lze jej doložit existencí rozsáhlé odborné literatury na toto téma, obsahující také návrhy možných řešení. Její rozsah je za uplynulých zhruba 20 let nemalý.¹⁹

¹⁸ Podle čl. 43 odst. 3 Ústavy.

¹⁹ Poukázat lze například na výstupy z grantu GA ČR reg. č. 407/01/1183 „Ústavní řešení mimořádných situací a bezpečnosti státu v období evropské integrace“, řešený v letech 2001–2003. Mezi nimi na prvním místě sborník PAVLÍČEK, V. (ed.). *Bezpečnost České republiky a potřeba ústavních změn*. Praha: Vodňář, 2004. V rámci tohoto sborníku k uvedenému tématu viz například KYSELA, J. Úprava kompetencí ústavních orgánů ČR v oblasti bezpečnosti státu a její možné změny, s. 51 a násl., dále SUCHÁNEK, R. Nouzové zákonodárství, s. 29 a násl., JIRÁSEK, J. Vyhlašování mimořádných stavů, s. 80 a násl. Z dalších prací například ONDŘEJEK, P. Výjimečné stavy a úskalí legality. In BÍLKOVÁ, V., KYSELA, J., ŠTURMA, P. (eds.). *Výjimečné stavy a lidská práva*. Praha: Auditorium, 2016, s. 41 a násl. Dále také viz KYSELA, J. *Zákonodárství bez parlamentů*. Praha: Eva Rozkotová – IFEC, 2006, nebo také KUDRNA, J. Ústavní rámec zajišťování bezpečnosti České republiky – zhodnocení současného stavu a úvahy *de lege ferenda*. *Acta Universitatis Carolinae. Iuridica*. 2017, roč. 63, č. 4, s. 159–174. Dostupné také online: <https://www.prf.cuni.cz/dokumenty-download/1404057773/> [cit. 30. 6. 2023]. VÍŠEK, J. et al. Security threats and their impact on changes to the legal order. *Lex Humana*. 2023, roč. 15, č. 3, s. 101–121. Dostupné také online: <https://seer.ucp.br/seer/index.php/LexHumana/article/view/2565> [cit. 30. 6. 2023].

Dokladem vnímání stávající situace jako problematické ze strany vrcholných představitelů státu je usnesení vlády č. 980 z 2. 12. 2015. Jím vláda reagovala na dokument nazvaný „Zpráva o stavu plnění neuzavřených úkolů vyplývajících z optimalizace současného bezpečnostního systému České republiky“.²⁰ Toto usnesení vlády je samo výsledkem mnohaletého vývoje. Výše naznačené problémy našeho ústavního systému vláda samotná identifikovala již před zhruba 20 lety a uložila jednotlivým ministerstvům úkoly spočívající v předložení návrhu možného řešení popsaných problémů.²¹

Oproti akademickému pohledu, který se převážně zaměřuje na otázku zachování funkčnosti parlamentu vzhledem k jeho výlučnému postavení v našem ústavním systému, vláda soustředí pozornost také na zachování funkčnosti vlády. Z hlediska čistě teoretického může být takový pohled namíště, v obou případech se jedná o kolegiální orgány. Pohled na praktickou stránku věci však ukáže, že v případě vlády je z důvodů uvedených výše daleko snazší uchovat její usnášensichopnost. Akademici na rozdíl od politiků projevují v této věci strážlivější pohled při identifikaci možných problémů. Nicméně, jak bude ukázáno dále, ani větší akceschopnost vlády v některých speciálních případech nemusí být vždy zcela dostačující. Hlavní pozornost si však zasluhuje otázka ústředního a nezastupitelného postavení parlamentu v ústavním systému České republiky.

1.5 K záležitostem, kde je ústavní změna možná, ale není nutná

Pro zhodnocení, zda a jak rozsáhlý problém eventuálně existuje a zda je nezbytná změna ústavního pořádku, je nutno začít od úvahy, s jakou pravděpodobností může nastat situace, že parlament nebude schopen plnit své funkce. Nyní se nabízí postupovat po jednotlivých výše uvedených bodech, kde bylo identifikováno nezastupitelné postavení parlamentu na ústavní úrovni.

1.5.1 Nezastupitelnost parlamentu při vyhlášení válečného stavu

Článek 43 odst. 1 Ústavy stanoví, že parlament rozhoduje o vyhlášení válečného stavu, je-li Česká republika napadena, nebo je-li třeba plnit mezinárodní smluvní

---

²⁰ Text usnesení vlády je dostupný také na: <https://apps.odok.cz/attachment/-/down/VPRAA4ZB6KES>, příloha k němu zde: <https://apps.odok.cz/attachment/-/down/VPRAA4ZB6MRF> [cit. 30. 6. 2023].

²¹ Předkládací zpráva k citovanému usnesení odkazuje až k usnesení vlády č. 1203 ze dne 1. 12. 2004, přičemž vláda a příslušná ministerstva pracují průběžně na řešení úkolů stanovených usnesením vlády č. 7 ze dne 9. 1. 2008.

závazky o společné obraně proti napadení. Pro obě podmínky platí výše uvedené, totiž že krize v podobě války obvykle nepřichází znenadání. Tomu ostatně odpovídá také § 5 zákona č. 222/1999 Sb., o zajišťování obrany České republiky. Ten předpokládá ze strany vlády vyhodnocování situace a činění opatření ke snižování rizik ohrožení státu, včetně těch, která by mohla vést k ozbrojenému konfliktu. Totožné úkoly vládě ukládá také pro dobu stavu ohrožení státu nebo válečného stavu.

Odlišíme-li dále oba důvody, z nichž může být vyhlášen válečný stav, potom se dostaneme k otázce pravděpodobnosti, že uvedená situace nastane. Začneme-li rizikem napadení přímo, výlučně České republiky, můžeme konstatovat, že v současné době (patrně i s výhledem do budoucna) je takové riziko mizivé. Česká republika nemá se svými sousedy spory, které by mohly být příčinou ozbrojeného konfliktu. Situaci dále stabilizuje členství České republiky v Severoatlantické alianci. S výjimkou Rakouska jsou všechny sousední státy z právního hlediska spojenci České republiky. Do budoucna nikdo nevidíme, i v této věci však platí, co je uvedeno výše. Případná změna vzájemných vztahů nepřijde jako blesk z čistého nebe.

Poněkud odlišně může být vyhodnocena situace ohledně druhého důvodu, z něhož může být válečný stav vyhlášen. Postavení jiných členských států Severoatlantické aliance není tak komfortní, jako je tomu v případě České republiky. Riziko sporů a potenciálně ozbrojeného střetu v jejich případě může být větší. Pro Českou republiku však opět platí to, že ke vzniku ozbrojeného konfliktu obvykle nedochází znenadání. Navíc Česká republika se z hlediska geografického nachází relativně v zázemí. Obojí dává vládě čas na vyhodnocování situace a přijímání nutných opatření, včetně podnětu ke svolání schůze obou komor parlamentu.

Pokud se jedná o válečný stav a proceduru jeho vyhlášení, je pravdou, že parlament je v ní nenahraditelný. Ale podmínky jsou spíše takové, že jeho paralyzování nemusí vůbec nastat. Ostatně tomu nasvědčují i zkušenosti z nynějšího ozbrojeného konfliktu na Ukrajině.

1.5.2 Nezastupitelnost parlamentu při vyhlášení stavu ohrožení státu

Postup a podmínky, za nichž může být vyhlášen stav ohrožení státu, upravuje čl. 7 ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky. Ten stanoví, že k vyhlášení může dojít (pouze) na návrh vlády, je-li bezprostředně ohrožena svrchovanost státu nebo územní celistvost státu anebo jeho demokratické základy. Vyhlášení se děje se souhlasem obou komor parlamentu projeveným nadpoloviční většinou všech poslanců a senátorů.

Jak vyplývá z povahy věci, ale také s ohledem na čl. 4 bod 2 Statutu Ústředního krizového štábu,²² ohrožení ústavně chráněných hodnot může být vojenského

²² V platném znění, přílohou usnesení vlády č. 78 ze dne 9. 2. 2022.